

سمینار تغییرات آبا در بخش مصالح و اجرا-مشهد

بخش اول ۱۴۰۰/۱۰/۲

س ۱- چرا آئین نامه بتن و مبحث نهم مقررات ملی ساختمان وجود دارد؟
آیا بهتر نیست فقط یک مرجع برای طراحی و اجرا در زمینه بتن را بکار ببریم؟
آیا در مورد فولاد (طراحی و اجرای سازه فولادی) نیز همینطور است و در کنار مبحث نهم مقررات ملی، آئین نامه دیگری برای طراحی و اجرای فولادی وجود دارد؟
ج ۱- آئین نامه بتن ایران در حدود سالهای آخر دهه ۶۰ تدوین شد. و در ابتدای دهه ۷۰ منتشر گردید، مسئولیت تدوین آن سازمان برنامه و بودجه وقت بوده است و بکارگیری آنرا برای پروژه‌های بتنی طرحهای عمرانی کشور اجباری دانسته بود.
در وزارت مسکن و شهرسازی در همان سالها بحث تدوین مقررات ملی مطرح گردید و به تدریج بخش های مختلف (مباحث چندگانه) و بویژه مبحث نهم که خلاصه یا چکیده ای از همان آئین نامه بتن بود منتشر شد و برای ساختمانهایی که توسط بخش خصوصی و در چارچوب طراحی و نظارت نظام مهندسی و شهرداری احداث می گردید. اجباری شد تا این مرحله تضاد و تناقضی بین آنها وجود نداشت اما به تدریج مبحث نهم مفصل تر شد و تفاوت هایی در آن با آبا پدیدار گردید که موجب گرفتاری هایی در کشور میشد.
بهرحال کاربرد آنها در حوزه های مختلفی است که گاه تداخل پیدا می کنند. در دوره ای که مرکز تحقیقات راه، مسکن و شهرسازی از اواسط دهه ۹۰ مسئولیت تدوین هر دو را عهده دار شد قرار بر این استوار گردید که این اختلاف ها در صورتی که مسئله ساز باشد برطرف گردد. هم چنین قرار شد در مقررات ملی موضوعات اجرایی بسیار مختصر باشد (مانند مقررات ملی بسیاری از کشورها) و به آئین نامه و دستورالعمل های مختلف ارجاع داده شود.
اما بهر حال فعلاً " دو مطلب مشابه یا نزدیک بهم در کارهای بتنی وجود دارد. لازم به ذکر است که در بسیاری از کشورها نیز آئین نامه طراحی بتن آرمه و مقررات ملی در این زمینه نیز جداگانه وجود دارد و معمولاً مقررات ملی آنها به آئین نامه ها و دستورالعملها ارجاع می دهند زیرا از نظر حقوقی، سطح بالاتری دارند.
برای مثال کانادا و امریکا چنین رویه ای را دنبال می کنند و مقررات ملی کانادا در زمینه بتن در حدود ۱۰ صفحه است که عمدتاً شامل ارجاعات می شود.
در ایران مبحث نهم جدید در سال ۹۹ منتشر شد که فاقد مطالب اجرایی است و این موارد به آئین نامه بتن ایران ارجاع شده است. آئین نامه طراحی و اجرای ساختمانهای بتن آرمه در سال ۱۴۰۰ در دو جلد شامل جلد اول طراحی و جلد دوم مصالح و اجرا می باشد و از توضیح و تفسیر برخوردار است در حالی که مقررات ملی فاقد توضیح و تفسیر است.
در مورد طراحی و اجرای سازه های فولادی، سازمان برنامه و بودجه دارای نشریاتی بقرار ذیل است.

شماره نشریه	عنوان نشریه
۶۱	طرح و محاسبه قابهای شیبدار و قوسی فلزی
۷۴	ضوابطی برای طرح و اجرای ساختمانهای فولادی (بر اساس AISC)
۷۸	راهنمای طرح ساختمانهای فولادی
۲۶۴	آئین نامه اتصالات در سازه های فولادی
۳۲۴	ضوابط طراحی ساختمانها با اتصال خورجینی
۳۲۵	ضوابط طراحی و محاسبه ساختمانهای صنعتی فولادی
۳۹۵	دستورالعمل طراحی پلهای فولادی

بهرحال نشان داده شد که علاوه بر مبحث دهم مقررات ملی ساختمانی ایران که از طرف وزارت راه و شهرسازی منتشر می شود، نشریات فوق نیز وجود دارد و قابل استفاده می باشد.

سوال ۲- با توجه به حذف جدول زمان قالب برداری در مبحث نهم سال ۹۹، چه مرجعی در این مورد وجود دارد؟

جواب ۲- همانطور که بیان گردید، در مبحث نهم سال ۹۹، مطالب اجرائی و موضوعات مربوط به مصالح وجود ندارد و حذف بسیاری از مطالب دیده می شود که یکی از آنها موضوع قالب برداری و زمان آن و جدول مربوط به آن می باشد.

همه مطالب مورد نیاز در جلد دوم آئین نامه بتن ایران (سال ۱۴۰۰) می باشد و باید به آن مراجعه شود و در مبحث نهم نیز چنین ارجاعی بویژه در فصل ۲۲ دیده می شود. در واقع کلیه فصول جلد دوم آبا دربرگیرنده مطالب مربوط به مصالح و اجرای بتن می باشد که شامل ۱۱ فصل است.

سوال ۳- با توجه به عدم وجود دستورالعمل طراحی در آبا و مقررات ملی برای بتن الیافی مشابه ACI544، آیا نیاز به دستورالعمل یا آئین نامه طراحی بتن های الیافی در ایران وجود ندارد؟

ج ۴- در آبا و مقررات ملی در مورد طراحی سازه های پیش تنیده، بتن های الیافی، طراحی پل و... مطالبی وجود ندارد و لازم است آئین نامه یا دستورالعملهای مزبور توسط سازمان برنامه و بودجه به صورت ملحقات نشریه ۱۲۰ (آبا) تهیه گردد. این ملحقات بنا به ضرورت های موجود به همراه عناوین دیگری از ملحقات در دستور کار قرار دارد و امید است در سال ۱۴۰۲ و بعد از آن به تدریج این ملحقات منتشر گردد.

به هر حال تا انتشار این موارد، طبق کلیات آبا، می توان از آئین نامه ها یا دستورالعمل های طراحی و اجرای معتبر بین المللی مانند ACI استفاده نمود.

سوال ۴- آیا وقت آن نرسیده است که از تولید و کاربرد بتن های با رده مقاومتی C20 و C25 که افراد فاقد صلاحیت، آنها را با عیار سیمان زیاد تولید می کنند جلوگیری شود؟

ج ۴- خیر، هیچوقت در هیچ آئین نامه ای برای حذف بتن های رده مقاومتی C20 و C25 و حتی رده های کمتر اجبار بوجود نخواهد آمد. صرفاً ممکن است رده هایی را برای برخی کارها مثل بتن پیش تنیده و بتن مسلح مناسب تشخیص ندهند و مصرف آنها را توصیه نکنند یا منع کنند. به هر حال امروزه نمی توان برای بتن های مسلح از بکارگیری بتن های رده C20, C25 جلوگیری نمود، اما می توان برای استفاده از بتن های رده های بالاتر مزایایی را ذکر کرد و بکارگیری آنها را توصیه

نمود. بدیهی است در برخی اعضای ساختمانها مصرف بتن های رده های پائین توجیه بیشتری دارد در حالی که در برخی از اعضای سازه ای مانند ستونها، بکارگیری رده های بالاتر مناسب تر است.

ضمناً بلند مرتبه سازی به تدریج کاربرد بتن های رده های $C40$ و بالاتر را توجیه پذیر می کند و خود بخود از مصرف رده های پائین جلوگیری می کند.

گاه در ایران تصور می شود برای تعجیل در دستیابی به برخی پیشرفت ها باید از ابزار اجبار و بگیروبنند استفاده کرد، در حالی که بهتر است با آشنایی با مزایای بتن های رده بالا، در هنگام ضرورت از آنها استفاده کرد. لازم به ذکر است در ایران برای ساخت بتن های رده بالا نیز، از سیمان زیاد استفاده می کنند و این امر اختصاص به رده های پائین ندارد.

سوال ۵- آیا بهتر نیست بجای وضع مقررات پیچیده برای بتن در مناطق خورنده با توجه به دانش کم در این مورد، استفاده از فولادگالوانیزه یا فولادهای ضدزنگ یا دارای پوشش های مناسب دیگر را بجای فولاد سیاه معمولی در دستور کار قرارداد تا مشکل خوردگی میلگردها کاهش یابد؟

ج ۵- فولادهایی که ذکر نموده اید مانند فولاد ضدزنگ دارای قیمتی در حدود ۵ برابر میلگردهای معمولی است و مصرف آنها کاملاً مشکل خوردگی را حل نمی کند فولاد گالوانیزه و دارای پوشش های اپوکسی یا اپوکسی غنی شده با روی نیز هزینه را ۲ تا ۳ برابر می کند.

هزینه یک ساختمان یا سازه بتنی عمده تاً مربوط به قیمت میلگرد و میلگرد گذاری آنست شاید چیزی در حدود ۴۵ تا ۵۰ درصد هزینه یک سازه بتنی (اسکلت) را میلگرد بخود اختصاص می دهد و در حدود ۲۰ تا ۳۵ درصد را قالب و قالب بندی و قالب برداری تشکیل می دهد و فقط ۲۰ تا ۲۵ درصد مربوط به بتن و بتن ریزی است.

بنابراین تصدیق می فرمائید که اگر هزینه فولاد حتی ۳ برابر شود معمولاً هیچ کارفرمائی مصرف آن را تقبل نمی کند چه برسد به اینکه قیمت آن ۵ برابر گردد.

پس مصرف بتن با کیفیت تر که ممکن است فقط تا ۵ درصد هزینه سازه را افزایش دهد (۱۰ تا ۲۰ درصد قیمت تمام شده بتن و بتن ریزی) کاملاً منطقی و توجیه پذیر است و لازم است در جهت بالا بردن دانش بتن و اجرای آن تلاش کرد که عملاً هزینه زیادی را در برنخواهد داشت. گاه برخی توصیه می کنند که بتن های عادی را در این سازه ها بریزیم و سپس از پوشش های نفوذناپذیر در مقابل یون کلر و آب استفاده کنیم در حالی که از قیمت پوشش های مناسب و هزینه های اجرای آن اطلاع ندارند.

در هیچ آئین نامه ای نیز تشویق به این اقدامات نمی شود و در درجه اول توصیه اکید به استفاده از بتن مناسب و توجه به اجرای صحیح شده است که روشی ارزان تر می باشد.

سوال ۶- اگر قرار باشد یک آزمایش خاص بجای آزمایش های متعدد دوام بکار گرفته شود بنظر شما از کدام آزمایش و معیار مربوط به آن استفاده شود؟

ج ۶- بنظر می رسد مقصود شما صرفاً بحث خوردگی میلگرد باشد، زیرا در مورد دوام در برابر سولفات ها آزمایشی در آئین نامه ذکر نشده است. یا برای مثال در مورد دوام در برابر یخ بندان و آبشستگی صرفاً دو نوع آزمایش وجود دارد که یکی در برابر مواد یخ زدا، مانند کلریدها و دیگری در برابر آب است در مورد سایش چند نوع (سه یا چهارنوع) آزمایش وجود دارد که معمولاً از یکی از آنها استفاده می شود. در مواردی که شدت تهاجم کلریدی زیاد است امروزه بنظر می رسد اولویت با مقاومت یا هدایت الکتریکی است و سپس $RCPT$ و $RCMT$ قرار دارند که نوع دیگری از

آزمایش‌های مقاومت یا هدایت الکتریکی هستند. در پی آنها آزمایش جذب آب نیم ساعته و آزمایش های دیگر جذب آب و نهایتاً آزمایش عمق نفوذ جهت فشار آب است که چندان جالب نیست و با مکانیسم نفوذ یون کلرید همخوانی خوبی ندارد.

در دنیا آزمایش های دیگری نیز بدین منظور ابداع شده اند اما در آبا بدانها توجه نشده است.

سوال ۷- با توجه به مشکل تامین آب برای ساخت و عمل آوری بتن در بسیاری از نقاط در پهنه ایران و افزایش ساخت و مصرف بتن در آینده، چه مواردی را تجویز می نمائید؟ لازم به ذکر است که هزینه تصفیه آب برای استفاده در بتن و عمل آوری زیاد است و البته املاح آبها در اغلب نقاط ایران زیاد می باشد. بهر حال برای کارخانه های بتن و کارگاههای بتن ریزی چه راهکاری را توصیه می کنید؟

ج ۷- علاوه بر مصارف ذکر شده یکی از مصارف مهم، بکارگیری آب برای شستشوی سنگدانه ها می باشد بویژه برای سنگدانه های رودخانه ای و نهشته های موجود شاید بین ۱۰۰ تا ۲۰۰ لیتر آب به ازای هر تن سنگدانه بکار رود (بسته به داشتن امکانات برای بازیافت آب). امروزه در بیشتر استانها و مناطق کشور اجازه برداشت مصالح از رودخانه های دائمی و فصلی و حتی مسیلهها داده نمی شود و همه مجبورند از مخلوطهای کوهی یا سنگهای ناشی از انفجار یا برداشت شده توسط وسایل مکانیکی استفاده کنند.

در این حالت قاعدتاً شستشوی سنگدانه ها لازم نیست اما بسیاری از معادن نسبت به شستن ماسه های شکسته شده اقدام می کنند که امری بیهوده است و می توان صرفاً در صورت لزوم پودر سنگ (فیلر) اضافی را با فنون دیگری حذف نمود و در هیچ کجای دنیا، شستشو را برای اینکار بکار نمی گیرند و آب مصرف نمی کنند. بنابراین در ایران نیز باید از آب بدین منظور استفاده نکنند. همچنین می توان از آب مصرفی برای ساخت بتن کاست اما باید از افزودنی های فوق روان کننده استفاده کرد و این کاهش آب عملاً در محدوده ۱۰ تا ۳۰ درصد خواهد بود. در مورد عمل آوری نیز می توان با استفاده از گونی خیس و نایلون، مقدار تبخیر و مصرف آب عمل آوری را کاهش داد و تعداد نوبت های آبدهی را کم تر نمود.

بهر حال باید دانست که آب مصرفی برای ساخت و عمل آوری بتن حتماً نباید آب شرب باشد و می توان از آبهای دیگر مانند آبهای بازیافتی از فاضلاب یا پساب ها استفاده نمود به نحوی که ضوابط مورد نظر را برآورده کند. بنابراین تصفیه های کامل آب از املاح مدنظر نیست.

امروزه دستگاههای تصفیه آب در احجام مختلف در دسترس است و کارخانه های بتن آماده و کارگاههای کوچک و بزرگ می توانند از آنها استفاده کنند. بهر حال سعی شد راهکارهایی کاهش آب بصورت کلی در صنعت بتن ذکر شود و به این نکته توجه داده شود که لزومی به مصرف آبهای شرب و نزدیک به شرب در این صنعت احساس نمی شود.

سوال ۸- آیا می توان با رصد و پایش میزان گرمای هیدراته شدن، از مقدار مقاومت حاصله و آهنگ رشد آن آگاه شد؟ آیا می توان با اینکار از تعیین مقاومت بتن صرف نظر کرد و این روش را جایگزین نمود؟

ج ۸- هر چند هیدراته شدن سیمان موجب گرمایزی می شود و مقدار گرمای حاصله متناسب با جرم سیمان می باشد اما باید بدانیم که مقدار گرمای ایجاد شده به نوع ترکیبات اصلی سیمان (C_3A و C_2S و C_3S و C_4AF) نیز بستگی دارد. هم چنین دمای محیط بتن (خمیر سیمان) نیز در روند و آهنگ گرمایزی موثر است. مقاومت بتن هر چند متاثر از مقاومت خمیر سیمان است اما

عوامل دیگری مانند شکل سنگدانه‌ها (بویژه درشت دانه‌ها) و بافت سطحی آنها و دانه بندی مخلوط سنگدانه در این امر دخیل می باشد. نسبت آب به سیمان در مقاومت خمیر سیمان و بتن اهمیت زیادی دارد که تا حدودی در آهنگ هیدراته شدن و گرمایی موثر است. نسبت آب به سیمان در مقاومت خمیر سیمان و بتن اهمیت زیادی دارد که تا حدودی در آهنگ هیدراته شدن و گرمایی موثر است. بنابراین باید گفت نمی توان یک رابطه مشخص و دائمی بین میزان گرمای آزاد شده بتن و مقاومت و رشد آن برقرار نمود. ضمناً معمولاً سعی می کنند آزمایش های سخت و گران قیمت را با آزمایش های آسان، سریع و ارزان قیمت جایگزین نمایند نه بالعکس.

سوال ۹- اگر در منطقه تماس با خاک از قالب ماندگار آجری و در قسمت بیرونی (بیرون خاک) از پوشش های پایه سیمانی یا غیر پایه سیمانی استفاده کنیم می توانیم از جمله عوامل شیمیایی خارجی مصون باشیم؟

ج ۹- قالب آجری در خاک به مدت محدودی می تواند از حمله عوامل شیمیایی جلوگیری کند و راه حل موثری در درازمدت نیست. در بیرون از خاک هر چند پوشش های پایه سیمانی و پوشش های پلیمری خاص می تواند تا حدودی از نفوذ عوامل شیمیایی ممانعت نماید اما در مجموع روش گرانتیمی محسوب می شود بویژه اگر از پوشش های پلیمری مناسب استفاده شود. بنابراین بهترین راه، بکارگیری بتن مطلوب و با کیفیت و با نسبت آب به سیمان کم و حاوی مواد پوزولانی یا سرباره ای و ضخامت کافی پوشش بتنی روی میلگردها (در مورد نفوذ یون کلرید) خواهد بود و این راه حلها بالنسبه ارزان قیمت تر از راهکارهای ذکر شده توسط شما می باشد و موثرتر نیز تلقی شود. در برخی پروژه ها در مناطق جنوبی کشور و در شالوده ها وقتی یون سولفات وجود دارد برخی پوشش های قیری اصلاح شده استفاده می شود که تا حدودی برای جلوگیری از نفوذ سولفات موثر است اما نمی تواند بیش از چند ماه از نفوذ یون کلرید جلوگیری کند.

سوال ۱۰- آیا افزودنی های بتن عوارض جانبی ندارند؟ چرا در بتن ریزی راکتورهای هسته ای از افزودنی استفاده نمی شود؟

ج ۱۰- همه افزودنی های بتن اعم از شیمیایی و معدنی پودری دارای عوارض جنبی مثبت و منفی هستند. مصرف کنندگان افزودنی های شیمیایی (که احتمالاً منظور شما بوده است) از مواردی استفاده می کنند که عوارض مطلوب مثبت را دارا باشند و عوارض جنبی منفی آنها ناچیز یا هیچ باشد. بهرحال عوارض جنبی منفی طبق استانداردهای مشخصات این افزودنی ها باید محدود باشد.

امروزه هیچکس به بهانه وجود برخی از عوارض جنبی منفی، این همه عوارض مثبت را فدا نمی کند و از آنها صرف نظر نمی نماید. متأسفانه این پرسش در همه دوره های بتن وجود دارد که دنباله و برگرفته از عقاید بسیار قدیمی در ارتباط با مواد افزودنی شیمیایی بتن می باشد و امروز موضوعیت و خریدار ندارد.

مواد افزودنی شیمیایی در بتن بسیاری از راکتورهای هسته ای استفاده میشود. ممنوعیت مصرف برخی افزودنیهای شیمیایی صرفاً شامل مواد حبابزا و سایر افزودنی هایی مانند روان کننده یا فوق روان کننده هایی است که موجب هوازایی در بتن می شود، زیرا وجود گازها یا هوای موجود در بتن موجب نفوذ پرتوهای هسته ای در بتن می شود، و گاه به ایجاد پرتوهای خطرناک دیگر منجر

می شود. افزودنی های پودری معدنی مانند پوزولانها و سرباره ها کاربرد جدی در همه بتن ها و حتی بتن رآکتورهای هسته ای دارند.

سوال ۱۱- آیا افزون میکروسیلیس یا سایر افزودنی های معدنی و شیمیایی برای آب بندی و نفوذناپذیری بتن بویژه دیوارهای حایل زیرزمین ها با میزان حداقل درصد قید شده در بروشورهای شرکت های افزودنی می تواند مناسب و مطلوب باشد؟ آیا می توان مقدار میانگین یا متوسط مقادیر حداقل و حداکثر را بکار بریم و موفق شویم؟

ج ۱۱- قطعاً اضافه کردن پوزولانها و سرباره ها و حتی برخی پودرسنگها به بتن به آب بندی و نفوذناپذیری بتن تا حدودی کمک می کند و مقدار آنها در میزان آب بندی کاملاً موثر است. همچنین نوع آنها در تاثیر آنها نقش دارد.

در مورد میکروسیلیس معمولاً گفته می شود حداقل مصرف میکروسیلیس باید ۴ تا ۵ درصد (نسبت به سیمان یا مواد سیمانی) باشد و مقادیر کمتر چندان موثر واقع نمی شود متأسفانه اغلب شرکت های فروشنده ژل میکروسیلیس، حداکثر مقدار مصرف آنرا ۵ تا ۷ درصد مقدار مواد سیمانی یا سیمان ذکر می کنند در حالی که این مقدار ژل میکروسیلیس حداکثر شامل ۲/۵ تا ۳/۵ درصد میکروسیلیس نسبت به سیمان یا مواد سیمانی می باشد و لازم است این ژلها در حدود ۹ تا ۱۳ درصد مواد سیمانی بکار روند.

نکته قابل توجه آنست که برخی از این ژل ها مقدار قابل ملاحظه ای فوق روان کننده دارند و بدین ترتیب مصرف آنها بین ۱ تا ۲ درصد توسط شرکت های فروشنده توصیه شده است که مقدار میکروسیلیس موجود در بتن بین ۰/۵ تا ۱ درصد سیمان یا مواد سیمانی خواهد بود و ابداً تاثیری ندارد. این شرکتها گاه نتایجی را در ارتباط با مصرف این نوع ژل ها ارائه می دهند که مربوط به کاهش نسبت آب به سیمان بواسطه مصرف این مواد که حاوی فوق روان کننده زیاد می باشد هستند نه وجود میکروسیلیس در بتن. خوبست به این نکته بپردازیم که اولین علت مهم در آب بندی و نفوذناپذیری نسبی بتن ها مربوط به کم بودن نسبت آب به سیمان آنهاست. توصیه می شود که بدین منظور نسبت آب به سیمان (مواد سیمانی) از ۴۵٪ کمتر باشد و در موارد حساس کمتر از ۴۲٪ مناسب تر است. برای بهبود این آب بندی و نفوذناپذیری استفاده از مواد دیگر از جمله پوزولانها و سرباره ها بویژه میکروسیلیس به مقدار کافی توصیه شده است.

بهر حال در همه ژل های میکروسیلیس، مقداری فوق روان کننده وجود دارد که بکمک آن می توان نسبت آب به سیمان یا مواد سیمانی را کاهش داد و نباید صرفاً وجود میکروسیلیس به هر مقدار را موثر اصلی قلمداد نمود. استفاده از میانگین حداقل و حداکثر موضوعیتی ندارد و در هر طرح مخلوط باید برای دستیابی به خواسته مورد نظر، مقدار مواد افزودنی یا ژل میکروسیلیس را تنظیم نمود و استفاده از ارقام موجود در بروشورها یا میانگین مقادیر حداقل و حداکثر ابداً توجیهی ندارد. متأسفانه بنظر میرسد با توجه به مفهوم نامشخص آب بندی و نفوذناپذیری بتن، راه برای سوء استفاده شرکت های فروشنده این مواد هموار می باشد. لازم است مفهوم آب بندی و نفوذناپذیری بصورت معیارهایی به همراه شماره استاندارد آزمایش مربوطه ذکر شود تا کنترل آن امکان پذیر باشد.

سوال ۱۲- با توجه به دادن مجوز در آبای جدید برای تهیه و آزمایش نمونه های مکعبی ۱۰ سانتی متری و هزینه زیاد بکارگیری آنها، آیا سازمان های نظام مهندسی ساختمان می توانند با آن مخالفت کنند؟ آیا با مصرف سنگدانه هایی با حداکثر اندازه ۲۵ میلی

متر(که معمول و رایج است) می توان از قالب ۱۰ سانتی متری مکعبی بدلیل محدودیت های آن از نظر استاندارد استفاده نمود؟

ج ۱۲- این مجوز در *ACI* برای استوانه های ۱۰ سانتی متری از حدود سال ۲۰۰۰ میلادی صادر شده است و در *EN* نیز از سال ۱۹۹۲ چنین مجوزی برای استوانه و مکعب ۱۰ سانتی متری وجود داشته است و قبل از آن نیز برخی کشورهای اروپایی مانند انگلیس بصورت رایج از آن استفاده می کرده اند. علی القاعده چون مقررات ملی به آبای جدید ارجاع می دهد چنین مخالفتی از طرف سازمان های نظام مهندسی ساختمان توجیهی ندارد.

در استاندارد اروپا ابعاد قالب مکعبی می تواند مساوی یا بزرگتر از ۳/۵ برابر حداکثر اندازه اسمی سنگدانه بتن باشد. بنابراین برای حداکثر اندازه اسمی ۲۵ میلی متری، بکارگیری قالب مکعبی ۱۰ سانتی متری به هیچوجه مشکلی را دربر ندارد و قابل استفاده است. با استفاده بیشتر از قالب های مکعبی ۱۰ سانتی متری قیمت آن ارزان تر خواهد شد و دسترسی به آن نیز ساده تر می شود. حمل و نقل آن آسان تر و نیروی شکستن آن کمتر می شود و جکهای ۱۲۰ تنی قابل استفاده خواهد بود.

سوال ۱۳- آیا با توجه به اینکه در بتن های پر مقاومت از نسبت آب به سیمان کمتر و عیار سیمان یا مواد سیمانی بیشتر و فوق روان کننده و احتمالاً میکروسیلیس و سیمانهای ریزتر با رده مقاومتی بالاتر در ایران استفاده می کنیم، روند خاص رشد مقاومت آن بجز بتن های معمولی خواهد بود و آیا می توان با توجه به مقاومت های زودهنگام، مقاومت های ۲۸ یا ۵۶ یا ۹۱ روز را پیش بینی نمود؟

ج ۱۳- در همه بتن هایی که نسبت آب به سیمان کم دارند، روند کسب و رشد مقاومت متفاوت از بتن هایی با نسبت آب به سیمان زیاد است. هم چنین بتن های پرسیمان روند رشد مقاومتی متفاوت با بتن های کم سیمان دارند. برخی فوق روان کننده ها نیز مانند پلی کربوکسیلاتها مقاومت های اولیه را بهبود می بخشند و ممکنست به مرور زمان رشد مقاومت ها کاهش یابد. وجود میکروسیلیس در همه بتن ها نیز می تواند مقاومت های ۳ تا ۷ روزه را بالاتر برد درحالیکه چندان به مقاومت های ۲۸ تا ۹۱ روزه کمک نمی کند.

مسلماً سیمانهای با رده مقاومت بالا مانند رده ۴۲۵ یا ۵۲۵ نیز چنین خاصیتی را دارند که ریزی بیشتر نیز آنها را تشدید می کند. بنابراین چنین مواردی عجیب نیست و قبلاً هم سابقه داشته و در بتن پرمقاومت نیز مشاهده می شود. حال سوال اینست که آیا در بتن های معمولی، رابطه و روند خاصی برای رشد و کسب مقاومت وجود داشته است که در این بتن های پرمقاومت نقض گردد. تمام روابطی که برای پیش بینی مقاومت در مبحث نهم مقررات ملی سال ۹۹ وجود داشت از اساس باطل و غیر معتبر بوده است که در ذهن ها جا افتاده است.

برای پیش بینی روند کسب مقاومت هر بتن، بهتر است در هنگام تهیه طرح مخلوط بتن با آزمایش نمونه هایی در سنین اولیه و در سن مقاومت مشخصه این رابطه را بصورت تقریبی بدست آورد، هرچند این رابطه نیز در دماهای مختلف بتن ریزی و عمل آوری کاملاً تغییر می کند اما می تواند برای یک پیش بینی و تخمین تقریبی مقاومت های سنین بعدی بکار گرفته شود.

سوال ۱۴- چه استانداردها و آئین نامه ای برای بتن های سبک گازی غیر اتوکلاوی مانند بتن کفی (*FoamCon*) یا بتن هوادار شده غیر اتوکلاوی (*Non Auto claved Aerated Con , Aerated Con*) وجود دارد و چه آزمایش های برای آنها پیش بینی شده است؟ برای اندازه گیری افت یا جمع شدگی بتن کفی یا بتن هوادار شده غیر اتوکلاوی چه آزمایشی وجود دارد؟

ج ۱۴- در برخی منابع مانند *ACI* به اینها بتن های سلولی *Cellular Lightweight Con* گفته شده است که دارای حفرات زیادی در خمیره بتن است. هم چنین گاه به اینها *Insulating Lightweight con, insulating Con.* (بتن عایق یا بتن سبک عایق) گفته اند. در *ACI523* که دارای چهار قسمت است اینها به دو دسته با چگالی کمتر از 800kg/m^3 و چگالی بیش از 800kg/m^3 تقسیم شده اند. این چهار قسمت عبارتند از

- 1-*ACI523.1R, Guide for Cast in Place Low Density (800kg/m³ or less) Cellular Concrete*
- 2-*ACI523.2R, Guide for precast Cellular Concrete, Floor, roof and wall units (800kg/m³ or less)*
- 3-*ACI523.3R, Guide for Cellular Concrete above 800kg/m³*
- 4-*ACI523.4R, Guide for Design and Construction With Auto claved Aerated Concrete Panel*

همانطور که دیده می شود تقسیم بندی دیگری مانند بتن درجا و پیش ساخته وجود دارد و تلویحاً تقسیم بندی دیگری به عنوان بتن اتوکلاو شده و غیر اتوکلاوی دیده می شود.

حتی در چندین سال پیش، مسلح کردن بتن های سلولی با چگالی بیش از 800kg/m^3 در *ACI523.3R* دنبال شده است و در ایران نیز در پایان نامه های دانشجویی دکترای دانشگاه خواجه نصرالدین طوسی تحت نظر دکتر باقری به آن پرداخته شده است. در دنیا گاه بجای کلمه *Aerated* از *Gas* استفاده شده که با *Foam* متفاوت است.

در بتن های سلولی اتوکلاو شده بویژه با چگالی بالای 800kg/m^3 جمع شدگی ناشی از خشک شدگی معمولاً کم و قابل است و بدرد ساخت و ساز بعنوان قطعات دیوار می خورد که در ایران با نامهای تجاری سیپورکس (*Siporex*)، هبلکس (*Heblex*) در مقاطع زمانی مختلف شناخته می شود. جالب است بدانید که در حدود سال ۱۳۶۰ کارخانه سیپورکس ایران، دالهایی مسلح را نیز به بازار ارائه داده است و نشان می دهد سوئدی ها به این کار اعتقاد داشته اند که بعدها (۳۰ سال بعد) آنرا دنبال کرده اند. پس از تعطیلی این کارخانه، تحت لیسانس برند آلمانی هبلکس، کارخانه ای در جاده گرمسار قطعات مشابهی را بعنوان بلوک دیواری و قطعات غیر مسلح ساخت و در ایران با نام علمی *AAC* یا *Autoclaved Aerated Concrete* شناخته می شود. در ایران چندین استاندارد (عمدتاً بر اساس *EN*) برای این محصولات تدوین شده است که در زیر به آنها اشاره می شود. بسیاری از اینها در مرکز تحقیقات ساختمان و مسکن با یک گروه مشخص در حدود سالهای اواخر دهه ۸۰ تدوین شده است.

۱. تعیین مدول ارتجاعی استاتیکی بتن هوادار اتوکلاو شده ۸۵۹۱
۲. جمع شدگی ناشی از خشک شدگی بتن هوادار اتوکلاو شده ۸۵۹۲
۳. ویژگی های قطعات بتن سبک هوادار اتوکلاو شده ۸۵۹۳
۴. تعیین جرم حجمی خشک بتن هوادار اتوکلاو شده ۸۵۹۴
۵. تعیین ابعاد قطعات بتنی بنایی سبک ۸۵۹۵
۶. مقاومت فشاری بتن سبک هوادار اتوکلاو شده ۸۵۹۶
۷. نفوذپذیری بخار آب در بتن هوادار اتوکلاو شده ۸۵۹۷
۸. مقاومت خمشی بتن هوادار اتوکلاو شده ۸۵۹۸
۹. تعیین درصد رطوبت هوادار اتوکلاو شده ۹۱۵۹
۱۰. بارگذاری عرضی قطعات پیش ساخته مسلح هوادار اتوکلاوی یا بتن سبکدانه ۹۱۶۱
۱۱. بارگذاری طولی قطعات پیش ساخته مسلح هوادار اتوکلاوی یا بتن سبکدانه ۹۱۶۱

در *ASTM* نیز می توان موارد زیر را ذکر کرد.

۱. مشخصات بتن هوادار اتوکلاو شده *C1693*
 ۲. دستور ساخت و آزمایش قطعات بنایی غیر مسلح *AAC C1692*
 ۳. مشخصات قطعات بنایی غیر مسلح *ACC C1691*
 ۴. روش نصب و آزمایش قطعات بتنی مسلح *ACC C1686*
 ۵. مشخصات قطعات بتنی مسلح *ACC C1694*
 ۶. جمع شدگی خطی ناشی از خشک شدگی قطعات بنایی *C426*
- در ارتباط با بتن های کفی، استاندارد *ASTMC796* وجود دارد که روش آزمایش مواد کف زا را در بردارد و در آن به نحوه نمونه گیری و نگهداری و آزمایش های آن مانند چگالی و مقاومت فشاری می پردازد. استاندارد ملی معادل آن به شماره ۱۸۴۱۶ می باشد.
- در مجموعه *ASTM* برای بتن های کفی و یاهوادار شده غیراتوکلاوی تحت عنوان بتن سبک عایق، استانداردهای زیر وجود دارد.

۱. اندازه گیری مقاومت فشاری بتن سبک عایق *C495*
۲. تهیه و آزمایش نمونه های بتن سبک عایق برای مقاومت فشاری *C513*
۳. تغییر طول نمونه های قالب گیری شده و مغزه گیری و بریده شده نمونه های بتن ملات سیمان هیدرولیکی *C341*
۴. جمع شدگی ناشی از خشک شدگی قطعات بتنی بنایی *C426*

در این رابطه برای بند ۱ معادل ایرانی ۱۷۷۳۲ و برای بند ۴ استاندارد ۲۲۹۵۴ وجود دارد.

در رابطه با استاندارد *C495* و استاندارد ایرانی ۱۷۷۳۲، یک مشکل اساسی وجود دارد و آن عبارتست از اینکه روش آزمایش به *C39* ارجاع داده شده است در حالی که مقاومت این بتن های سبک عایق خیلی کم است و سرعت بارگذاری استاندارد *C39* و معادل ایرانی آن نمی تواند در این رابطه بکار گرفته شود. در ایران یک گزارش تحقیقاتی در مورد راهنمای تولید، اجرا و کاربرد و ضوابط بتن کفی به شماره ۷۰۷ وجود دارد. در مشخصات فنی عمومی کارهای خطوط لوله فاضلاب مربوط به معاونت امور آب و آبنمای وزارت نیرو نیز در مورد بتن های کفی، مطالب مفیدی وجود دارد.

لازم به ذکر است که در استاندارد ۲-۱۷۷۳۲ ایران برای تعیین پیوستگی میلگرد با بتن هوادار اتوکلاو شده روشی دراز مدت بصورت تیر آمده است که برگرفته از استاندارد *EN12269-2* اروپا می باشد. بهر حال همانطور که ملاحظه می فرمائید درباره این مطالب، ضوابط و روش های آزمایش وجود دارد هر چند گاه کاستی هایی در این رابطه مشاهده می شود. امیدواریم توضیحات بنده در این مجموعه بتواند مفید باشد. قبلاً نیز در مجموعه پرسش و پاسخ ها مطالب مختصری وجود داشت که به این ترتیب کامل تر گردید.

انجمن بتن ایران